

»ρατομίας του ὁ φιλαθήναιος καὶ φιλοδίκαιος
 »Τζελεμπή Ἐφέντης¹ ἔστειλεν εἰς Κῶον ἄνθρω-
 »πον ἐπὶ ταύτῳ μὲ βασιλικὸν ὄρισμὸν ἐπιτάτ-
 »τοντα σφοδρῶς καὶ ἀφύκτως τὸν Χατζή Ἀλῆν
 »ὄτι νὰ παρασταθῇ εἰς τὸν κριτὴν τῆς Κῶου
 »καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ ἕνα ἐπίτροπον ὡς πρόσω-
 »πὸν του διὰ βελικὸν χοτζετίου, ὁ ὁποῖος ἐπίτρο-
 »πὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἀθήναν καὶ νὰ παραδώσῃ
 »εἰς τὸν καθ' ἕνα τὰ ὑποστατικά ὅπου τοῦ ἐπῆρε
 »καὶ νὰ λάβῃ τὰ ὅσα ἄσπρα τοῦ ἔδωσεν. Εἰς αὐ-
 »τὰ ὁ Χατζή Ἀλῆς ἀπεκρίθη τὸ νὰ στοχασθῶ
 »ἀλλ' ὁ ἡμέτερος προστάτης καὶ καλοθελητής
 »δὲν τοῦ ἔδωκε καιρὸν νὰ ἐκτείνῃ μακρότερον
 »τοὺς στοχασμούς του, ἀλλὰ μίαν ὥραν προτή-
 »τερα, (διότι ὑπώπτευσ κάθε ἐναντίον) μὲ τὸ
 »δεύτερον φερμάνι προξένησεν ἡμῖν τὴν τελείαν
 »ἐλευθερίαν, ὡς εἴρηται. Μετὰ γοῦν τὴν κατὰ-
 »λυσιν τοῦ τυράννου ἤρρησεν ὁ πρῶτος βασιλι-
 »κὸς ὄρισμός, καθ' ὅτι ἐπέρασεν εἰς τὸ μοιρὶ ὅλη
 »του ἡ περιουσία».

Οὕτως ἡ μεγάλη περιουσία τοῦ Βεϊσόδα τῶν
 Ἀθηνῶν Χατζή Ἀλῆ ἀγὰ Χασεκὴ περιήλθεν εἰς
 τὸ Τουρκικὸν κράτος, μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν
 τῶν Ἀθηνῶν παντὶ ἄλλῳ ἢ τοῖς κυρίοις αὐτῆς.
 Ὁρεῖλομεν ὅμως νὰ ἀναφέρωμεν πρὸς ἔπικινον
 τῶν Ἀθηναίων ὅτι μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν των
 οὐδὲ λόγον περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔκαμον,
 ἅτε περὶ πολλοῦ ποιούμενοι τὴν ἐλευθερίαν, ὑπὲρ
 ἧς τοσαῦτα ἐθυσίασαν, τοσαύτως τὴν πόλιν αὐτῶν
 ἐγκατέλιπον, καὶ τὴν ὁποίαν ἐθεώρησαν, φαίνεται,
 ὡς τὸ πολυτιμότερον τῶν κτημάτων. Εὐχόμεαι
 οἱ Ἀρτινοὶ νὰ ἀναδειχθῶσιν εὐτυχέστεροι τῶν
 Ἀθηναίων ἀνακτιῶντες μετὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ
 τὴν περιουσίαν των.

Δ Γρ. Κ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

14 Σεπτεμβρίου.

Ὅτε τῷ 628 μ. Χ. ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος,
 μετὰ τὸ πέρας τοῦ πρὸς τοὺς Πέρτας ἀγῶνος καὶ
 τὴν ἐντελῆ ταπεινώσιν τοῦ περσικοῦ Κράτους,
 εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἐν θριάμβῳ ἐπὶ ἄρ-
 ματος συρομένου ὑπὸ 4 ἑλεφάντων, ἄνδρες προ-
 πορευόμενοι ἐκράτουν τὸν τίμιον καὶ ζωοποῖδον
 σταυρὸν, ὃν ἀπαχθέντα ἄλλοτε ἐξ Ἱεροσολύμων
 κατηνάγκασε τοὺς Πέρτας νὰ ἀποδώσωσιν αὐτῷ,
 ὑπελάμβανε δὲ ὡς τὸ ἐνδοξότατον τῶν ἄθλων ἐ-
 κείνων τρόπαιον. Καὶ οὐδ' εἰς τοῦτο ἤρξασθη ἀλλ'
 ἐν ἔαρι τοῦ ἀκολούθου ἔτους ἀπελθὼν εἰς Συρίαν
 μετὰ τοῦ ἱεροῦ τῆς πίστεως ἡμῶν συμβόλου, ἀ-
 νύψωσεν αὐτὸ πανηγυρικῶς τῇ 14 Σεπτεμβρίου
 ἐν Ἱεροσολύμοις ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ χώρου ὅπου ἄλ-
 λοτε ἴστατο, ἐγερθὲν αὐτόθι τὸ πρῶτον ἐπὶ με-
 γάλου Κωνσταντίνου κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡ-
 μέραν τοῦ ἔτους 335. Καὶ ἐξῆλθε λοιπὸν βαστά-

1. Ἐφορος καὶ διοικητὴς καὶ δεσφτερτάρης τοῦ Ἰράκ-Νιζάμ-Τζεδὶ.

ζων τὸν σταυρὸν εἰς τὸν λεγόμενον Κρανίου τό-
 πον, καὶ περιεστοιχισμένος ὑπὸ ἀναριθμήτου πλή-
 θους ἀνεστήλωσε τὸ τρόπαιον, ἐνῶ δ' κληρὸς ἔ-
 ψαλλε «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ ἐνλό-
 γησον τὴν κληρονομίαν σου, τίκας τοῖς βασι-
 λεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν
 φυλάττων διὰ τοῦ σταυροῦ σου πολιτεύμα». Ταύτην δὲ τὴν τελετὴν δὲν ἔπαυσεν ἡ ἑλληνικὴ
 Ἐκκλησία πανηγυρίζουσα ἕκτοτε τὴν 14 Σεπτεμ-
 βρίου ἐκάστου ἔτους¹.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἱερεὺς, συνοδῶν κατὰδικον ἀγόμενον εἰς θά-
 νατον, τὸν παρηγόρει λέγων ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκεί-
 νην ἔμελλε νὰ παρακαθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ
 Κυρίου.

— Δέσποτά μου, ἀποκρίνεται ὁ κατὰδικος, ὁ-
 ρίστε ἡ ἀγιώσυνη σας, ἂν ἀγαπάτε· ἐγὼ προτιμῶ
 νὰ μείνω νῆστις.

*
 *

Κυρίως τις συναντᾷ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐ-
 παίτην, ὅστις τοῦ κόπτει τὸν δρόμον, τείνων αὐ-
 τῷ τὴν χεῖρα.

— Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ ζητιανεύης τέτοια ὥρα ;
 τοῦ λέγει.

— Ἀφέντη, ὄχι τώρα μονάχα, καὶ τὴν ἡμέραν
 τοῦ ἴδιο κάνω.

*
 *

Ὁ κ. Π*, ἀμαθὴς; νεόπλουτος, προσποιεῖται τὸν
 φιλόσοφον.

Προχθὲς συναντᾷ αὐτὸν καθ' ὁδὸν ὁ πονηρὸς κ.
 Ε*, φέρωντα ὑπὸ μάλης δύο ὀγκώδεις τόμους.

— Μὲ βλέπεις, λέγει μεσιδῶν ὁ Π*, τὸ πάθος
 μου δὲν μ' ἀφίνει, καθ' ἡμέραν καὶ νέα κουβαλῶ
 ἵς τὸ ἴσπῆτι.

— Ἐξάεστα, λέγει σοβαρῶς ὁ Ε*, κάμνεις
 πολὺ καλὰ, ἡ γυμναστικὴ ὠφελεῖ πάντοτε.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Αἱ πολιαὶ τρίχες εἶνε ἀφρὸς, καλύπτων τὸ
 πέλαιγος μετὰ τὸν κλύδωνα.

— Γυνὴ ἐξώλης ἐνατενίζει πρὸς γυναῖκα τι-
 μίαν ὡς πρὸς κάτοπτρον, ἐλέγχον τὰς ἐαυτῆς
 ρυτίδας· τοσοῦτον δὲ μαίνεται ἐπὶ τούτῳ, ὥστε
 θὰ τὸ κατέθραυεν, ἐὰν ἠδύνατο.

— Ὁ ὕπνος εἶνε γενναϊόδωρος κλέπτης, διότι
 ἀποδίδει εἰς τὴν δύναμιν ὅσα ἀφαιρεῖ λάθρᾳ τὸν
 χρόνον.

— Ἐὰν ἠδύνασθε νὰ ρίψητε ὡς περ ἐλεημο-
 σύνην τὸν ὕψ' ὕμῶν κατασπαταλόμενον χρόνον
 εἰς τοὺς ἐπισταμένους νὰ ποιήσωσι βελτίονα χρῆ-
 σιν αὐτοῦ, πόσοι ἐπαῖται θὰ ἦσαν πλοῦσιοι !

— Τὸ καθῆκον συσπᾷ τὰς ὀφρῦς, ὅταν τὸ δια-
 φεύγῃς· προσμειδᾷ δὲ, ὅταν ἀκολουθῆς αὐτῷ.

1. Ἐκ τοῦ Ἐπιλόγου τῆς ἑλλ. ἱστορίας τοῦ κ. Παπαρρηγοπούλου.

— Οἱ ἄνθρωποι οὔτε μεγαλοφυῆν συγχωροῦσιν ἡμῖν, οὔτε ἐπιτυχίας, οὔτε φίλους, οὔτε χαράν· συγχωροῦσι δὲ ἡμῖν μόνον τὸν ἡμέτερον θάνατον, καὶ τοῦτον δὲ οὐκί πάντοτε.

— Γυνή, μὴ ἐγκαυωμένη ἐπὶ τῷ φύλῳ αὐτῆς, ὁμοιάζει βασιλίση, ἀναξία τοῦ διαδήματος.

— Νόμιζε τὸ σῶμά σου δούλον, ἵνα μὴ γίνῃ κύριός σου.

— Ἡ ὑπερηφανία εἶνε κακὸς σύμβουλος, ἀλλὰ βέβαιος φίλος, ὡς ἀναγκάζων ἡμᾶς νὰ εὐλαβώμεθα τὰς κρίσεις τῶν ἄλλων.

— Ὁ βίος εἶνε βραχύτερος ἢ ὥστε νὰ ποιήσῃ τις ὅσα βούλεται ἀγαθὰ. (Ἐλισάβετ, βασιλίση τῆς Ῥωμανίας).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

— Ὀλλανδικὴ ἑφημερὶς δημοσιεύει τὴν ἐπομένην περίεργον αἰτησιν, ἣν πτωχὴ χήρα μικροῦ ὀλλανδικοῦ χωρίου ἀπηύθυνε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ὀλλανδίας:

«Ν. . . 18 Ἰουλίου 1881. — Κύριε βασιλέα. Ἐλπίζω νὰ σὲ εὔρη καλὰ τὸ γράμμα μου τοῦτο. Τώρα ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω μία καλωσύνη, νὰ μοῦ στείλῃς εἰς τὸ σπῆτι γιὰ μία ἑβδομάδα ἢ γιὰ κάτι περισσότερον, ἃς εἶνε διὰ πέντε ἢ ἕξ ἑβδομάδας, τὸν υἱὸ μου ποῦ ὑπηρετεῖ εἰς τὸ τάγμα τοῦ πεζικοῦ 15. Ἐσύρεις, τώρα ἔχομε πολλὴ δουλειά, καὶ τώρα οὐδὲς μου εἰς ἓνα μῆνα μοναχὰ ἔμπορεῖ νὰ κερδίσῃ τόσα ὅπου νὰ τρώμε διὰ πολλὸν καιρὸ καὶ νὰ οἰκονομήσωμε κηθὰ ὀλίγα. Ὁ δῆμαρχος μοῦ εἶπεν ἔγραψε ἔς τὸν ὑπουργὸν, ἀλλὰ ὁ ὑπουργὸς ἔγραψεν ὅτι τὸν Ὀκτώβριον μόνον θὰ τὸν ἀπολύσουν. Ἀλλὰ, ἕως τότε, καλέ μου βασιλέα, ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά μου θ' ἀποθάνομε ἀπὸ τὴν πείνα, καὶ γιὰ αὐτὸ σὲ παρακαλῶ ἄφησέ τον τώρα νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπῆτι γιὰ ὀλίγον καιρὸν. Ὡς αὐτὸν κρεμόμαστε ὅλοι, γιὰτὶ ὁ ἄνδρας μου ἀπέθανε τώρα καὶ δύο χρόνια· ἔχω ἀκόμη ἄλλα τέσσαρα παιδιά, μὰ τούτα εἶνε μικρὰ ἀκόμη καὶ δὲν ἔμπορουν νὰ ἐργασθῶν. παρὰ μόνον ἡ μεγάλη μου κόρη 13 χρονῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶνε τυφλὴ ἀπὸ τὴν εὐλογία. Καὶ καθὼς καταλαβαίνεις, βασιλέα μου, εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ πεινῶ καὶ νὰ στεροῦμαι. Εἶχα ἀκόμη σήμερα 20 λεπτά ἔς τὸ σπῆτι, μὰ τὰ ἔδωσα ἔς τὸ παιδί καὶ ἀγόρασε γραμματόσημο ποῦ θὰ βάλωμε σὲ τοῦτο τὸ γράμμα. Ἐσύρεις, σ' αὐτὸ ἐπάνω εἶνε ἡ εἰκόνα σου, καὶ ἐγὼ τὴν ἀσπάσθηκα πολλὴ σὰν τὸ ἡγόρασα. Ἐγὼ, καλέ μου βασιλέα, δὲν εἶμπορῶ νὰ ζητιανεύω καὶ γιὰ τοῦτο, εἴξευρε καλὰ, ὑπόφερα ἀπὸ πείνα. Ὁ υἱός μου μοῦ γράφει πῶς ἐγυμνάσθηκε πλέον καλὰ, καὶ τώρα λοιπὸν, βασιλέα μου, κάμε μου αὐτὸ τὴ καλὴ καὶ φρόντισε νὰ μοῦ τὸν στείλῃς, καὶ εἴξευρε πῶς ἔσαν θὰ μοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ σπῆτι, ἐγὼ θὰ στήσω διὰ τρεῖς ἡμέρας σημάζα εἰς τὴν καλύβα μου γιὰ ὄνομά σου. Προσκυνηματὰ καὶ ἔς τὴν καλὴ σου τὴ βασιλίση καὶ τὴ

μικρὴ πριγκιπέσσα. Τελειῶνω τώρα νὰ σοῦ γράφω, μὰ ἡ καρδιά μου εἶνε πάντοτε μαζί σοῦ.

» Ἡ ταπεινὴ σου δούλη

.....»

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη εἰς τὴν διάλεκτον τῆς ἐπαρχίας, καὶ ἡ ὀρθογραφία τῆς ἀνάλογος πρὸς τὸ ὕφος. Ἐνωσεται ὅτι ἡ ζητηθεῖσα χάρις παρεχωρήθη ἀμέσως εἰς τὴν ἀπλοϊκὴν χήραν, ἥτις μετὰ τινος ἡμέρας εἶχε τὴν ἀγαλλίασιν νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν τῆς.

— Ἐν τῷ θηριοτροφείῳ τῆς Πέστης εἰς ἓκ τῶν φυλάκων τῶν διὰ τὰς ἄρκτους προωρισμένων κατεσπαράχθη ὑπὸ φαιόχρου τινὸς ἄρκτου μετὰ πάλην φρικώδη. Πρὸ δεκαπενταετίας περίπου ὁ φύλαξ οὗτος, ὀνόματι Στέφανος, ἤρχετο κατ' ἐκαστην πρῶτην περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν κομίζων τὴν τροφήν τῆς εἰρημένης ἄρκτου.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν συνηθροίζοντο συνήθως πρὸ τῆς τρώγλης περίεργοι τινες, ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὴν θέαν τοῦ σαρκοβόρου θηρίου, ὅπερ κατεβρόχιζεν ἀπλήστως τὰ εἰς αὐτὸ διδόμενα τεμάχια κρέατος. Ἐσχάτως πρῶτην τινὰ ἡ ἄρκτος ἔμελλε νὰ λάβῃ μεγάλην μερίδα βοείου κρέατος νοποῦ.

Ὁ φύλαξ εἰσῆλθεν εἰς τὴν τρώγλην, καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸ ζῶον, ὅπερ ἐπλησίασε κατὰ τὸ σύνθηρος περιχαρὲς, ὅπως κορέση τὴν πεινᾶν του. Τὸ ἐθώπευσε πολλάκις, φέρων τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἡρέμα ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἀλλ' ἀναχωρῶν ἔσχε τὴν ἀδεξιότητα νὰ πατήσῃ τὸν πόδα τοῦ θηρίου.

Φοβερὸς μυκηθμὸς ἀντήχησεν ἐν τῷ ἄμα, πάραυτα δὲ ἡ ἄρκτος ἐρρίφη μανιώδης καὶ τρίξουσα τοὺς δόνοντας κατὰ τοῦ φύλακος, ὅστις δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ φύγῃ. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ δυστυχὴς ἀνεστράπη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μετὰ τοσαύτης δὲ σφοδρότητος τὸν ἤρπασεν ἡ ἄρκτος, ὥστε κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ κινήθῃ.

Ἐν τούτοις μετὰ πολλοῦ κόπου κατάρθωσε νὰ ἀποσπάσῃ τὰς χεῖράς του. Τότε δὲ τότε συνήρθη φοβερὰ πάλιν μετὰξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ θηρίου, ἥτις ἐπάγωσε ἀπὸ φρίκην τοὺς φύλακας καὶ τὸ πλῆθος. Τὰ φορέματα τοῦ φύλακος ἐκρέμαντο ἐκ τοῦ σώματός του εἰς αἰμοσταγῆ ῥάκη, μεγάλη δὲ καὶ βαθεῖα πληγὴ ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ ἡμιανοίκτου στήθους του· ὅλη ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ ἦτο κατεσπαραγμένη· ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ ὁ δεξιὸς ποὺς ἦσαν ὡσαύτως ἐν φρικώδει καταστάσει. Αἱ φωναὶ, αἱ ἀπελπιστικαὶ κραυγαὶ τοῦ δυστυχοῦς φύλακος ἀνεμίγνυντο μὲ τοὺς ἀπαισίους βρυχηθμοὺς τοῦ θηρίου, οὗ ἡ μανία κῦζανεν ἀδικητικῶς.

Πολλοὶ ἔδραμον εἰς βοήθειάν του, κρατοῦντες πελέκει, ἀκόντια, μοχλοὺς σιδηροῦς, ἀλλ' ἐδέησε νὰ καταβληθῶσιν ὑπεράνθρωποι προσπάθειαι ὅπως ἀποσπάσῃ τὸν φύλακα ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ θηρίου, ὅπερ συνέτριβεν ἤδη τὰ ὀστά αὐτοῦ. Ὁ ἀτυχὴς εἶχε καταπτῆσαι ἄμορφος ὄγκος, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ παραδώσῃ τὴν ὑστάτην πνοήν.